

РЕШЕНИЕ

№ 7716

гр. София, 06.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 19.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10056** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. И. Г., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.5, чрез адв.И. – А. Н.-САК, срещу Решение №ПО-103/25.09.2023 г. на Директор на ТД на НАП София, с което е оставена без уважение жалбата на Г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНОМ) №С230022-023-0002378/04.09.2023 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП София.

В жалбата се посочва, че наложените мерки не са съобразени с материалния и процесуалния закон. При постановяването на ПНОМ не са спазени изискванията на чл.121 ал.1 и чл.195 ал.5 ДОПК, като публичният изпълнител не е упражнил преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на вземанията след тяхното установяване по законен ред. По подробно изложени съображения иска отмяна на мерките.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв..Н., който поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира направените разноски по представен списък.

Ответникът - директорът на ТД на НАП София-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. №С230022-023-0002378/04.09.2023 г., е издадено от Р. М. - главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП София, във връзка с мотивирано Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ №Р-22221023004737-039-001/11.08.2023 г., издадено от Н. Л. М. - главен инспектор по приходите, във връзка с ревизия, за която се твърди, че е възложена със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221023004737-020- 001/07.08.2023 г.

Преки доказателства за образуване на ревизионно производство по делото не са представени, налични са само косвени, но този факт не е спорен между страните. Не я ясно обаче какъв е срокът за извършване на ревизията и дали той не е изтекъл.

От съдържанието на искането за предварително обезпечаване на задължения се установява, че в хода на ревизията са установени обстоятелства, на база които се приема, че предполагаемият размер на задълженията на Г. е в размер на 202 345,14 лв. (двеста и две хиляди триста четиридесет и пет лева и четиринадесет стотинки), от които главница 136 845,36 лв. (сто тридесет и шест хиляди осемстотин четиридесет и пет лева и тридесет и шест стотинки) и лихва 65 499,78 лв. (шестдесет и пет хиляди четиристотин деветдесет и девет лева и седемдесет и осем стотинки) към 11.08.2023 г. Въз основа на постъпилото искане, на 04.09.2023 г. публичният изпълнител е издал три броя постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

С Постановление с изх. №0230022-023-0002376/04.09.2023 г. са наложени обезпечителни мерки, както следва:

1. Възбрана върху следните недвижими имоти:

-1/2 идеална част от УПИ с площ 1010-хиляда и десет квадратни метра, идентичен с парцел VHI - осми, с пл. №377, в кв. 40, по регулационния план на [населено място] дол, [община].

Собственик: М. И. Г. съгласно НА № 199, том 4 от 16.05.2017 г. на Служба по вписванията - С., площ 1010 кв.м, находящ се в [населено място] дол, общ. С., област София, придобит с нотариален акт, с данъчна оценка (за недвижими имоти) 3 274.30 лв. за съответната част.

С Постановление с изх. №С230022-023-0002377/04.09.2023 г. са наложени обезпечителни мерки, както следва:

1. Възбрана върху следните недвижими имоти:

-1/2 идеална част от апартамент, СОС 68134.1006.1118.1.31 вид собственост частна, тип жилище, апартамент - в жилищна или вилна сграда, или в сграда със смесено предназначение, бр. нива 1, площ по документ 119.85 кв. м; [населено място], район Триадица, вх. Б, ет. 6, ап. Б17.

Собственик: М. И. Г. и Ю. И. Ж.-Г. съгласно НА №114, том 263 от 22.12.2021 г. на Служба по вписванията - [населено място], площ 19.85 кв.м, находящ се в гр. София, [община], област София, [жк], вх. Б, ет. 6, ап.Б17 - район Триадица, придобит с нотариален акт, с балансова стойност 0.00 лв. за съответната част.

-1/2 идеална част от гараж, СОС 68134.1006.1118.1.56 вид собственост частна, тип гараж, бр. нива 1, площ по документ 25.37 кв. м; [населено място], район Триадица, вх. Б, ет. 1, гараж 25 Собственик: М. И. Г. и Ю. И. Ж.-Г. съгласно НА №114, том 263 от 22.12.2021 г. на Служба по вписванията - [населено място], площ 25.37 кв.м, находящ се в [населено място], [община], област София, [жк], вх. Б, ет. 1, ап. 25,

придобит с нотариален акт, с балансова стойност 0.00 лв. за съответната част.

С Постановление с изх. №С230022-023-0002378/04.09.2023 г. са наложени обезпечителни мерки, както следва:

1. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в:

- ТБ/доставчик на платежни услуги ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА за сумата от 199 070.83 лв.

- ТБ/доставчик на платежни услуги ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА за сумата от 199 070.83 лв.

- ТБ/доставчик на платежни услуги ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ АД за сумата от 199 070.83лв.

Постановленията са мотивирани по един и същи начин - с очаквания размер на данъчните задължения, основанията за възникване на задълженията. Посечено е още, че лицето притежава недвижими имоти, но не притежава МПС, както и че се очаква събирането на вземането да се затрудни.

Постановлението е обжалвано по административен ред на 18.09.2023 г.

С оспореното Решение №ПО-103/25.09.2023 г на директора на ТД на НАП – София е отхвърлена жалбата на Г. срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С230022-023-0002378/04.09.2023г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – София, офис София. Административният орган е приел, че оспорените постановления са издадени от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при наличие на материални основания за това и е отхвърлил жалбата срещу тях.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице, което има правен интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК, в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Ал. 2 допълва, че предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

Законът изисква предварителните обезпечителни мерки да се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност – чл. 121, ал.3 от ДОПК. На следващо място, законът урежда, че при обжалването на наложени предварителни обезпечителни мерки съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК.

При тази правна рамка, в конкретния случай, доколкото се касае за предварителни обезпечителни мерки – от една страна, а от друга – доколкото не се представя каквото и да било обезпечение, съдът следва да прецени дали при налагането на мерките са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК, а именно - директора на ТД НАП София, който се е произнесъл по подадената по административен ред жалба срещу издаденото ПНПОМ. От своя страна, процесното ПНПОМ също е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в ТД на НАП - [населено място], съобразно правомощията му по чл. 167 ДОПК, в предвидените в чл. 196 ДОПК писмена форма и съдържание.

С молба от 18.03.2024 г., докладвана в рамките на проведеното открито съдебно заседание по делото на 19.03.2024 г., от страна на ответника е представено ПНОМ от 11.01.2024 г. за отмяна на наложените обезпечителни мерки. В с.з. жалбоподателят изрично е заявил, че поддържа жалбата. На тази база и независимо, че оспорваният ПНОМ вече е отменен, респ. няма действие, съдът счита, че следва да се произнесе по жалбата с оглед разрешаване всички спорни въпроси свързани със законосъобразността по време на действието на оспореният ПНОМ и правните последици от това.

Посоченото задължение на съда е и пряко следствие от постановеното в т.45 от Решение на СЕС от 24 ноември 2022 година по дело С-289/21 съгласно което „Възможно е обаче също така с оспорването на национална разпоредба по съдебен ред жалбоподателят да цели да се премахнат и правните последици, които са породени от прилагането на тази разпоредба и които го увреждат. В подобна хипотеза сама по себе си отмяната с последваща норма на посочената разпоредба не би довела до отпадане на тези вече настъпили последици и прилагането в подобно положение на национална процесуална разпоредба, по силата на която се прекратява производството, тъй като е отпаднал предметът на оспорване, би могло да лиши жалбоподателя от ефективна съдебна защита“. С посоченото решение СЕС ясно недвусмислено посочва, че в хипотезата като процесната, съдът следва да даде ясно възможност на жалбоподателя да заяви дали поддържа оспорването, което е и сторено, както и да се произнесе по законосъобразността на мярката за времето на действието ѝ.

Обезпечителната цел на процесното ПНОМ е да не бъде осуетено изплащането на подлежащи на установяване задължения. Конкретните задължения са предмет на установяване в рамките на ревизионно производство образувано със ЗВР № 22221023004737-020-001/07.08.2023 г. Като следствие от развитото се производство е постановен РД от 18.12.2023г. и РА № 22221023004737-091-001/11.01.2024 г. Видно от посоченият РД е отправено предложение, същото възприето с РА, като е прието, че М. Г. не следва да отговаря по чл.19 от ДОПК за задълженията на „АИ ПИ ЕС СИСТЕМС“ ООД. В този смисъл и постановявайки този изход от ревизионното производство, органите по приходите са отrekli с обратна сила наличието на реална обезпечителна нужда и опровергали предполагаемостта на задълженията, които следват да бъдат обезпечени. В този смисъл и в съответствие с чл.197, ал.1 от ДОПК следва да се приеме, че нито е налице изпълнително основание, каквото би било наличието на РА установяващ конкретни задължения, нито е налице обезпечителна нужда, тъй като не са налице задължения, чието заплащане следва да бъде гарантирано. Не е налице нито установено, нито изискуемо публично вземане, което

да бъде обезпечено, съобразно чл.195, ал.1 ДОПК. Но по-съществено и на плоскостта на чл.121 ДОПК не са налице задължения за данъчни и осигурителни вноски, чието събиране да се затрудни. Безспорно и по силата на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. От своя страна обаче наличието на задължения за данъчни и осигурителни вноски се установява с ревизионен акт. С цел осуетяване данъчното отклонение и при започнала ревизия, органа по приходите може да поиска налагане на предварителни обезпечителни мерки на базата на ревизионната презумпция, че отговорността на ревизираното лице ще бъде ангажирана. Същата презумпция обаче е оборима и това се установява дори от самото съдържание на чл.121 ДОПК допускащ налагане на предварителни обезпечения тогава, когато събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. И като контратеза - липсата на подлежащи на обезпечаване задължения, обуславя и липсата на основание за налагане на обезпечителна мярка. В обратната хипотеза би следвало да се приеме, че наличието на обезпечителна нужда е налице винаги, когато е образувано ревизионно производство, както и че обезпечението може да бъде определено едностранно и в размер, чиито единствен критерий за преценка е предположението на органите по приходите в ревизионното производство, без в тази връзка съдът да може да осъществи реален контрол /в настоящото производство съдът не преценява дали предполагаемите задължения са обосновано предположени, а само съответствието между размера им и стойността на наложените обезпечения/.

Като обобщение – обезпечителната нужда в хипотеза като настоящата не е отпаднала, а е отречена. Обезпечителната нужда отпада, тогава когато отпадне задължението. При изначална липса на задължение е налице и изначална липса на обезпечителна нужда. Същата макар и предполагаема на етап – образувано ревизионно производство е оборима като презумпция, което е сторено от органите по приходите посредством издаване процесният РА. Именно поради това и в съответствие с установената отречена /а не отпаднала/ обезпечителна нужда, съдът следва да отмени и оспореното ПНОМ. Факта, че същото вече е отменено по силата на последващото ПНОМ от 11.01.2024г. не освобождава съдът от произнасяне с цел установяване незаконосъобразността му, единствен способ за което съгласно сега действащият АПК е съдебната отмяна.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията на жалбоподателя за разноски в размер на 10 лв. – платена държавна такса и за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 38, ал.1, т.2 от ЗА адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, като алинея 2 на същия текст предвижда, че ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая са налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗА и на адвоката, оказал безплатна правна помощ следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размера, определен в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА, а именно в размер на 1000 лв., на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед изложеното и на основание чл.197 ал.3 ДОПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №ПО-103/25.09.2023 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на НАП - София, с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление за продължаване на наложени обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0002378/04.09.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП - София.

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0002378/04.09.2023 г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП - София.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на М. Г., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.5, сумата от 1010 /хиляда и десет/ лева съдебно-деловодни разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.